

— Да ма простите, любезный брате, повтори засмѣно Бюсси. На 1792 дѣдо ми, пламененъ републиканецъ, който много обичаше отечеството, имота си и свободата, помисли за добро за да спасе и тритѣ тѣзи драгоцѣнны добрини да направи нѣкои жъртвы на предразсѣдъцитѣ на врѣмето. И тѣй той остави баронството си и името Рокебрюнъ, затече са на войната съ другитѣ и станх генералъ на републиката. Подиръ сраженіето при Маренго, понеже врѣмената станъхъ по-благопріятны и патриотизмътъ му не бѣше вече подозрителенъ, сложи оружіето, но не му доде на умъ нито за титлытѣ нито за старото му име. Сичката войска го познаваше за Бюсси, наричаше го мѣжественъ и тѣзи титла опази. Ето защо азъ днесъ са наричамъ Карлъ Бюсси, рожба Парижска, по званіе пѣтешественникъ и притежатель на единъ лѣсъ, който лѣжи незнамъ дѣ си при брѣговетѣ на Сіота и на *Ред-Риверъ*, мыслѣ, къмъ четиредесетия градусъ на сѣверната широчина.

— Защо слѣдователно са подписа на квивата Баронъ Бюсси де Рокебрюнъ?

— *Защото тѣй съмъ навикнѣлъ да са пишж по гостилницитѣ на Швейцарія и Германія; титлытѣ заслѣпяватъ гостеприемателитѣ.

— Понеже слѣдователно бѣхъ честитъ да срѣшихъ едниъ мой роднина който въ туй мѣсто на вълцитѣ и на ловцитѣ на долларитѣ са счита по-